

Govor na komemorativnoj sjednici
održanoj 22. ožujka 2000.
u palači Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Poštovani predsjedniče Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti,
akademkinje i akademici,
gospođe i gospodo

Okupili smo se ovdje želeći obnoviti i osvježiti uspomenu na zaslužnoga redovitoga člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Protekla je već puna godina otkako nas je prerano i zauvijek napustio akademik Željko Bujas. Zbog velikoga gubitka što smo ga svi mi pretrpjeli jer je od nas otišao obraćamo se danas njegovim najbližim, osobito gospođi supruzi: nadajući se da naši duboki osjećaji mogu umanjiti bol i tugu koju ona, njezini i njegovi čute za svima nama milim čovjekom. Akademik Bujas bio je i u našem pamćenju trajno ostaje kolegom i prijateljem koji je svoje i naše talente obilato umnožio: okretan dosjetkom, nepresušan radnim zanosom, odan znanosti i domovini, strog sebi i blag bližnjima, zadužio je bar dvije filologije: hrvatsku i englesku. Nesebično nam je prenosio tuđa iskustva i vlastite spoznaje s novim načinima za znanstveno jezikoslovno tumačenje pisane prošlosti i suvremene zbilje. Bivajući i ostajući u dobroj mjeri leksikografom, sagradio je sebi dvostruki spomenik trajne vrijednosti: pridonoseći našem sporazumijevanju s davno uljuđenim narodima, onkraj kanala i preko oceana. Razred za filološke znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti zauvijek čuva divnu sliku o njemu. Svima će je nama ponovo dočarati njegov učitelj i prijatelj akademik Rudolf Filipović.

